

щом ме види, ще ме изяде, погуби“. И плачела, плачела. Но когато пред нея се явявали малките главички на децата, които вече не теглят глед, когато тя си спомняла за доброто, което направила, бързо изтривала сълзите си и отправяла очи към небето.

Най-после корабите пристигнали. Тя била в едно чудно и богато царство. Покривите на всички къщи били златни и лъщели на слънцето. Палата, където я завели, бил много, много по-голям от бащиният ѝ. Всичко туй било чудно, много чудно.

Сутринта се събудила от една чудна музика, която се чувала без да се вижда, кой свири и на какво се свири.

Като се видяла сама, тя се разтреперила и почнала да плаче.

Отведнаж пред нея се явило едно малко джудже, поклонило ѝ се и запитало: „Какво обичате, царкиньо?“ Тя искала да каже: „Искам да се махна от тук“, но като си спомнила всичко, казала:

„Гладна съм“. Джуджето натиснало едно копче на стената и какво чудо! Тя се намерила в една голяма стая, чудно украсена. Сред стаята разкошна трапеза с най-скъпи и най-чудни ястия. Царкинята била гладна. Тя се нахранила и почнала да се чуди, на къде да върви. Никъде не виждала врати. На едната стена имало копче. Тя натиснала копчето и още по-очудена се намерила в една чудна градина. В едно хубаво езеро плували бели лебеди. И видяла такива чудни неща, че свят ѝ се завил. Тръгнала да се разхожда из градината. Вървяла, вървяла и о, чудо! — златна ограда и голяма красива царска порта. Значи, тя може да излезе из двореца, да тръгне из чудния град, да срещне жива душа и разбере, къде се намира и защо е тук сама. Отворила портата. Едно страшно звънчение се чуло. Изплашена, тя видяла, как я заградили войници.

Един тяхен големец се изправил пред нея и казал: „Царкиньо, ти не можеш да излезеш от тук и не бива да излизаш вън от двореца, до като не се завърне царят.“ — „Че къде е той?“ Запитала царкинята. Никой не ѝ отговорил и тя се върнала в градината. Ней ѝ